

DOOR:
Enschedé.

Met fokkersgroet,
J. HUVE,
Lid van „Ons Ideaal”.

*) Met genoegen. Red.

DE DUIVENSPOI

Officiëel Orgaan van den N.B.S. onder Redactie van

DE GRONINGER SLENK

Gaarne maak ik van de mij geboden gelegenheid gebruik om in „De Groene” mijn inzichten aangaande de raspunten waarover een Slenk moet beschikken, wil zij aanspraak kunnen maken op den naam te klas vogel, te publiceren.

Tevens grijp ik dankbaar de gelegenheid aan om enkele ernstige grieven naar voren te brengen, die de liefhebbers hier in Enschedé hebben tegen enkele onderdelen der keuring, zooals geschied in den loop der laatste jaren.

Slenken fok ik reeds 'n kwart eeuw, en schroom ik dan ook niet 'n woordje mee te spreken, te meer niet, omdat ik jaren en jaren van zeer nabij de fokkerij hebben kunnen gadeslaan van den in den lande zoo algemeen bekenden speciaal-fokker, den heer Meijerink.

De laatstgehouden tentoonstelling der Pluimveeclub van Enschedé en Lonneker, waar ik 'n tiental vogels exposeerde, heeft mij en meer anderen in onze omgeving zoo veel te meer nog in onze overtuiging gestaald, dat het, zoo doorgaande, met de sport verkeerd loopt. Ik heb den heer Logman mijn zienswijze voorgelegd en deze vond het goed, dat ik publiekelijk met mijn bemerkings voor den dag kwam; dit vond hij van meer belang dan een schrijven over en weer onder elkaar.

En zoo heb ik de stoute schoenen maar eens aangetrokken, en bied de liefhebbers in den lande mijn ideeën aan, echter in de stellige hoop, dat zij ook eens uit den hoek zullen komen. Dat is afgesproken. Heeren, ik weet, ge hebt ook geregeld heel wat te mopperen, „Allons, op de propfen met uw bezwaren. Bedenk: „Door wrijving van gedachten, komt de waarheid aan het licht”.

Hoe nu moet een Slenk er ongeveer uitzien, wil zij aanspraak kunnen maken op den eere-titel: te klas? Om dit te schetsen, wil ik een bescheiden poging wagen.

Begin ik dan bij het algemeen voorkomen. Hierin moet de Slenk demonstreeren: energie, levenslust, temperament en gratie.

De naam Slenk duidt op 'n zekere manier van vliegen, dit soort duiven eigen. 't Is dus 'n vliegduif, en zooals bekend, nog wel 'n echte vliegkunstenaar ook. Deze vliegbeweging is uiterst vermoeiend voor 't diertje; dus moeten we zorgen dat het ras een krachtig, gezond gestel houdt, hetwelk de vogel in staat stelt de vermoeienis der vlucht te kunnen doorstaan.

Dit kunnen we door te eischen: 1e. 'n Opvallend breede borst, welke plaats biedt voor 'n flink stel longen. 2e. Krachtige, breede vleugels, voorzien van stevige, breede, goed aaneengesloten slagpennen. 3e. Breede, volle staart. Een goed „stuur” heeft de Slenk noodig bij haar kunstige vluchtevoluties.

Dus alle smalle, spichtige, lustlooze diertjes, in 't bezit van ijl staartje en slappe dunne

pennetjes, ze zijn niet te klas, al hangen ze dan ook zwaar en hebben ze 'n goede kleur. Die futlooze, den heelen dag in 'n hoek kruipende, bewegingloos met 't kopje op den rug zittende maffers, die moeten we niet hebben.

Neen, 'n Slenk moet zijn 'n toonbeeld van levensdrift, altijd in beweging; dit zijn de echte! Is er wel iets mooiers denkbaar voor 'n liefhebber van duiven, dan 'n volière met 'n flink aantal van deze altijd vroolijke, klapwiekende, trotsche, gracieuze vogels?! Nemen we vooral den buitenman. 't Is onbegrijpelijk dat deze zich niet enkele koppels Slenken aanschafft. Hebben de Slenken 'n vrije uitvlucht, en staat hen 'n open terrein (weiland of akkergrond) ten dienste, dan zijn ze in hun element! 'n Prachtig, onvergelyklijk gezicht is het, 'n koppel Slenken te kunnen gadeslaan bij hun karakteristieke vliegverrichtingen. Maar ter zake. Laat ik overgaan om, zij het dan in 't kort, de lichaamsdelen afzonderlijk te bespreken, zooals die moeten zijn bij de „moderne” tentoonstellings-duif.

Borst: deze verlang ik, zooals ik reeds opmerkte, opvallend breed. Deze moet sierlijk van lijn zijn, recht op gedragen en bij 't hangen mooi afgeplat. 'n Magere, smalle, puntige borst, is 'n zeer ernstige fout. Dieren daarmee behept moeten uit de fok verwijderd worden.

Hals: zeer dun en lang, fraai S-vormig gegogen. Deze moet los op de romp zitten, voortdurend in trillende en schokkende beweging zijn. Vooraf vlak onder de kop, zeer dun, als 't ware een inzinking vertoonende. Ook wanneer de duif niet hangt, moet de hals ver naar achteren gedragen worden.

~~Rug: daar ben ik uitermate secuur op!~~
'n Vogel met 'n smal, rond ruggetje is me niets waard. Komt er dan nog 'n hooge stuit (kussen) bij, met 'n paar ahangende, ver naar voren tredende vleugels, dan heeft men 'n pracht-exemplaar! Blaast zoo'n duif daarbij nog 'n lange, peervormige krop, dan is ze een nachtmierrie voor den liefhebber.

Hoe breeder en vlakker de rug is, hoe mooier, en vooral niet te lang, ten naaste bij vierkant.

Vleugels: breed en frisch, hoog gedragen, goed sluitend tegen 't lichaam gedrukt, vleugelhoog iets terugspringend, schuilgaande achter borst- en halsveeren. De slagpennen moeten ongeveer tegen de buitenste staartpen rusten, niet gekruist gedragen worden. De vleugels, zóó gedragen, vormen met de ruglijn en den horizontaal gedragen staart, 'n min of meer volkomen hartyorm. 'n Prachtig dier is het, wanneer de duif van achteren tusschen rug en vleugels kan worden gezien (holle rug).

't Is me niet mogelijk precies op schrift te stellen, hoe m.i.z. een prima Slenk zich van achteren moet laten zien, wel weet ik dat er nog weinigen door mij opgemerkt zijn, die me in deze konden voldoen.

Kom ik aan den staart. Deze moet zijn vooraf, vol, met breede vanen; eerder kort dan lang, en, zooals ik zei, horizontaal gedragen. Vooral bij 't hangen niet over de geheele lengte, stijf op den grond of bodem gedrukt. Iets zal een Slenk altijd met den staart op den bodem drukken, anders valt ze om.

Trekt ze den staart te hoog, dan krijgt ze meer het type van 'n Holle kropper of, 'n kipduif. Daar moeten we voor oppassen.

Betrachten we hier den gulden middenweg.

Pooten: zonder bepaald lang te zijn, toch van flinke afmeting; flinke, krachtige, gespierde stappers.

Mooi vind ik het, wanneer de pooten ver naar voren ingeplant zijn. 't Is mogelijk dat in dezen 't verschil slechts schijnbaar is, doordat de eene vogel zijn borst meer optrekt dan de andere, maar toch, bij nauwkeurige bezichtiging, valt het op.

Wat het stellen of hangen van de Slenk betreft het volgende: In wat voor positie het diertje zich ook bevindt, al buigt het zich nog zoo diep naar achteren over, de houding van 't lichaam moet steeds zoo ongedwongen mogelijk zijn. Staart en slagpennen, ze moeten zoo weinig mogelijk in de verdrukking komen bij 't hangen. Loopt ze dan ook nog steeds achteruit, dan is 't niets gedaan; veel, zoo niet alles van den fraaien stand, gaat dan verloren. De pooten behooren bij 't stellen absoluut gestrekt te blijven; op een doorzakking in de knie (hoeken). Wanneer de Slenk de eigenschap heeft om zich, in effect zijnde, op te teenen op te heffen, met het achtereentje in bijna loodrecht stand, dan heeft men de besten!

Wat de Slenkduif zoo weinig mogelijk blaaswerk mag hebben, daar zijn we het zeker allen over eens. Vooral die dieren, welke bij 't hangen een flinke krop vertoonen, ze zijn een gruwel voor den waren liefhebber. De keurmeester behoort zulke vogels m.i.z. te passeeren. De gang van een Slenk behoort te zijn: trotsch verwaand.

Vooral de doffers moeten echte „ijdelnuten“ zijn in dit opzicht.

Wanneer de doffer de duivin het hof maakt, moet hij vooral niet koeren met de borst dicht bij den grond. Neen, steeds fier, opgericht van houding, veelvuldig zijn sierlijk gebogen hals met 'n breeden, forsken zwaai naar achteren werpend, zoo moet hij zich vertoonen.

Zie zoo en nu nog de kleur.

Dit nu is een punt, waarover we nog al eens met de diverse keurmeesters, bij hun beoordeeling, van opinie verschilden. Terecht werd door hen gezegd: „de Slenk is in de eerste plaats, vormduif“. Maar, hebben we de heeren geantwoord, nu de Slenkduif na jaren van moeizame fok, in voldoende aantal voorhanden is, prima van model en schitterend van kleur, nu moeten we oppassen dat het ras niet weer terug loopt.

door verkeerde of te slappe beoordeeling op de exposities.

Een rechtgeaard liefhebber is gesteld op 'n strenge keuring.

De tentoonstelling mag, in het belang der sport, niet ontaarden in 'n cadeautjes geverij. Het mes er in, heeren!

't Is toch ellendig om te zien dat vogels, in 't bezit van 'n miserabele kleur, op de tentoonstellingen zitten te pronken met eerste, vaak eereprijzen.

Roodbleeke doffers met haast witte kop, groezelig dek, vuil grijsblauwe borst, bijna zonder banden, ze winnen, nog wel in zware concurrentie, eerste en eereprijzen.

Eenmaal heb ik 't gezien, dat zoo'n miskleurige den prijs kreeg voor de mooiste aller kleuren! En toen zaten er nog wel prima dieren in de verschillende kleurslagen, goed van model en kleur.

De liefhebbers staan er soms beteuterd voor te kijken, begrijpen er niets van; zelfs de inzonder in kwestie gaat het vaak boven de pet.

Roodbl. doffers met zwaar gehamerd schild, leiblauwe borst, eerste prijs, met de prijs voor mooiste aller roodbleeken! Ook in zware concurrentie.

Bij de rooden en gelen is 't ook al niet veel beter. En dan de sparren! 'k Zag eenige jaren geleden een doffer in 't kooitje zitten, welke als roodspaar was ingeschreven. De vogel had, om de andere veer, 'n roode en 'n wittel. Deze „schoorsteenveger“ had de brutaliteit om één van de beste roodspaar doffers, die de heer Meijerink ooit gehad heeft, te verslaan!

De heer Meijerink vond het 'n komiek geval; en we hebben er werkelijk samen de grootste pret over gehad. Dit moest toch niet kunnen voorkomen, nietwaar? Het wordt tijd dat hier met kracht ingegrepen wordt. Laten we de dieren thuis houden, wanneer zoo'n „kenner“, de vogels moet beoordeelen.

Vroeger hielden we de „roetmoppen“ wijselijk thuis, zooals boven geschetst. Langzamerhand beginnen we zoo te redeneeren: „O, is het die of die keurmeester, nu, die kijkt niet naar kleur, vooruit maar“.

Rood en geelbl. duiven met lichte kop, verschijnen ook reeds ten tooneele. En dit alles onder 't motief: „'n Slenk is in de eerste plaats vormduif“. Weten de heeren dan niet, hoe uiterst moeilijk het is bij de Slenken een mooie, vaste kleur te krijgen en te houden?!

Laat ik tot besluit, heel in 't kort, memoreeren hoe naar mijn meening de Slenk er in haar verschillende kleurslagen moet uitzien.

Welke kleur ook, blauw bij de Slenk is uit den booze. Bij de rooden en gelen vooral moet de keurmeester daar uiterst streng op letten.

De roodbleeken en geelbleeken, zoowel doffers als duiven, moeten in 't bezit zijn van 'n donkeren kop. Eenige afwijking bij de doffers mag toegestaan worden, maar de spierwitte koppen worden niet getolereerd.

Het dek moet zoo blank mogelijk zijn, met duidelijke, scherp getrokken vleugelbanden. Slagpennen, onderlichaam, stuit en staart, vrij van blauwe nuances, zoo helder mogelijk.

Hals en kopkleur, gelijk de vleugelbanden, van gelijke, respectievelijk diep roode en gele kleur. Zijn de bleeken zoo, dan zijn ze een lust voor 't oog.

De rooden en gelen behooren te zijn van 'n donkere, intensieve roode en gele kleur, met 'n mooie lakglans over het gevederte. Hals, kop en schild moeten eender van kleur zijn, wat lang niet altijd 't geval is. De vleugels mogen geen banden laten zien, wat bij nauwkeurige beschouwing direct opvalt.

Vooral geen lichte koppen! Vogels in rood en geel met 'n lichte kop, moeten gepasseerd worden. Slagpennen, onderlichaam, dijbeen en staart tot ongeveer halverwege den rug, alles zuiver wit. Bij bleeken, rooden en gelen, mooie afscheiding tusschen borst en halskleur. Er zijn nog vogels die 'n ideale kleur benaderen. Laten we er zuinig op wezen! De Sparren zien er keurig uit, wanneer ze een fijn gepunt handje om den hals hebben, schitterend wit zijn en in 't bezit van 'n paar duidelijke vleugelbanden. „Had je ze maar“, hoor ik in gedachten menig liefhebber zeggen, terwijl hij dit leest. Toch waren en zijn er nog wel eenige exemplaren, mooi van teekening, en daarbij heel goed van model.

O, die „gehamerden“, of „spikkelsparren“! Niemand maakt me wijs, dat hij deze kleuren mooi vindt. Laten we toch oppassen, dat we niet achteruitboeren.

De heer v. d. Vaart wees er verleden jaar in „Avicultura“ ook reeds op, dat de liefhebbers wat meer aandacht aan de banden moesten schenken bij de sparren. De keurmeester kan in dezen zulk goed werk verrichten. 'n Goede kenner van de Slenkduif als keurmeester, het is een eerste vereichte voor de sport.

Daar de witgekleurde Slenken, goed van hangen en model, zeer weinig in aantal zijn, geef ik in overweging, 'n prima vogel, doch behept met 'n donkeren snavel of zwarte oogen, niet absoluut uit te sluiten voor 'n eersten prijs. Laten de liefhebbers en beoordeelaars dit idee eens in ernstige overweging nemen.

En nu, voor dit keer genoeg. Misschien dat de Redacteur mij nog wel eens weer in de gelegenheid wil stellen in ons blad een en ander ten berde te brengen aangaande de Slenkduif. Zoo ja, dan tot 'n volgende keer. *)